

Chương 4

Căn cứ vào quan sát của Phong Diệc Nhiên, quan hệ giữa Trình Mặc và Triệu Lập Đông đã đến nỗi tiền giương nở tấm rồi, tình hình vô cùng căng thẳng.

Nhưng mà điều đó chỉ xảy ra khi hai người chạm mặt nhau thôi.

Hắn thực hi vọng Trình Mặc hoặc Triệu Lập Đông có thể chủ động tìm nhau gây phiền toái.

Chỉ có như vậy, hắn mới có thể nhân lúc bọn họ đang đánh nhau mà thân thiết với Triệu Xuân hơn.

Ngày đó hắn đang đi trên đường thì gặp được mỹ nhân là nàng, dù ở cùng một đám nữ nhân ăn mặc hở hang, tục tĩu nhưng lại không hề ảnh hưởng đến vẻ thánh thiện mỹ lệ kia của nàng.

Hắn mê đắm chuyển hướng đi theo nàng, cuối cùng lại bị Triệu Lập Đông cầm chổi ra đuổi.

“Mỹ Nhân Thang chỉ tiếp đãi nữ nhân, người đã mù còn không biết chữ à? Người còn dám đi theo lần nữa thì đừng trách ta khiến người khó nhìn.”

Cực kỳ rõ ràng, nàng phát tiết hết cơn tức đối với Trình Mặc lên người hắn rồi.

Mỹ nhân áy náy cười với hắn, muốn hắn tha thứ cho mọi mọi lỗi mẫn. Chao ôi! Dù cho nàng có lấy dao đâm hắn, hắn một chút cũng không để ý đâu.

“Nếu đệ đem phần nhiệt tình như chó đuôi đối với Triệu Xuân kia đi chăm sóc ta thì có lẽ hiện tại ta cũng có thể vui vẻ theo sau váy nàng.”

Đây là Trình Mặc chê cười hắn.

Hắn cùng Triệu Lập Đông là những tảng đá to đùng vô cùng nghiêm trọng ngăn cản hắn chiếm được trái tim mỹ nữ.

Đối với những tảng đá ngáng đường, Phong Diệc Nhiên cơ bản luôn đá văng nó ra nhưng tuyệt đối sẽ không làm đau bản thân.

Hắn liền thừa dịp đêm hôm u ám, mặc y phục lần trước trộm được từ phòng Triệu Lập Đông, trên đầu là hai búi tóc giả vô cùng buồn cười, đó là lý do cho sự hỗn loạn bên ngoài phòng của Trình Mặc.

“Vừa đúng thời điểm.”

Hắn dùng đầu ngón tay đục một lỗ nhỏ trên tấm giấy ở cửa sổ, ghé mắt nhìn bên trong liền thấy Trình Mặc đang được một thị nữ giúp đỡ vào thùng tắm.

“Không để Triệu Lập Đông tận mắt nhìn một chút, thật sự đáng tiếc mà.”

Hắn nói thầm trong lòng, vừa cẩn thận rắc chút bột mì lên mặt đất, sau đó néo cổ, giả âm thanh cười của nữ nhân, quả nhiên Trình Mặc lập tức truyền ra giọng nói lạnh như băng “Ra xem đi.”

Phong Diệc Nhiên đang muốn phui mông chạy đi thì đột nhiên trượt chân, đụng mạnh trúng cửa sổ, đau đến nỗi khiến hắn thiếu chút nữa kêu lên.

Thị nữ lao ra nhưng Phong Diệc Nhiên đã sớm xoay người bỏ chạy. Thế nhưng hắn cực kỳ chắc chắn rằng sẽ thấy y phục cũ kỹ kỳ lạ cùng kiểu tóc rất dễ nhận ra của Triệu Lập Đông.

Đến khi Trình Mặc gọi hắn như gọi sấm thì hắn sẽ cẩn thận phát hiện ra bột mì rơi ra từ y phục của “Triệu Lập Đông”.

“Mình nhất định phải bắt được kẻ trộm đáng chết kia.”

Triệu Lập Đông cũng đang trốn trong thùng rượu ở thư phòng, cũng đục một cái lỗ trên thùng để nàng có thể thấy được kẻ trộm đi từ cửa chính hay cửa sổ.

Có người thường thức bánh ngọt của nàng là một chuyện, nhưng bị tên trộm nào đó không ngừng lấy đi bánh ngọt mới làm ra lại là một chuyện khác.

Nói không chừng những nghiên cứu phát triển mới này còn có thể đạt được thành tựu xuất sắc và được mọi người hoan nghênh nữa.

Nàng tuyệt đối không thể để cho một tên trộm vô sỉ hủy đi cơ hội thành công của bản thân.

Mà những chuyện xui xẻo này, tất cả đều xảy ra do tên thái giám chết bầm mới đến kia, nàng không khỏi nghi ngờ tên trộm kia nhất định có quan hệ nào đó với hắn.

Chờ chờ, một hồi âm thanh chít chít rất nhỏ khiến nàng chú ý.

Mẹ nó, một con chuột!

Triệu Lập Đông nhìn con chuột siêu to kia nghênh ngang nhảy lên bàn của nàng, một chút cũng không do dự nắm lấy lồng bánh giòn tan của nàng ăn vô cùng ngon lành.

Lần này rốt cuộc nàng đã rõ, “Thì ra là ngươi!”

Nàng đột nhiên đứng dậy từ trong thùng, vụng về muốn chui ra nhưng trọng tâm không vững nên cả người cả thùng liền ngã xuống đất, trán đập thẳng xuống khiến nàng đau đến mức nước mắt cũng chảy ra rồi.

Vốn tiếng quát to của nàng đã khiến con chuột giật mình muốn chạy nhưng vừa nghe bịch một tiếng lại tò mò dừng lại, quay đầu nhìn nàng đang vội vàng chui ra từ cái thùng.

Đôi mắt nó sáng trong, dáng vẻ hơi nghiêng đầu vô cùng đáng yêu.

Nhưng Triệu Lập Đông chỉ cảm thấy nó đáng giận, tay cầm cây cán mì, lấy hết dũng khí đánh về phía con chuột.

Con chuột chít một tiếng né ra, cây gậy trong tay nàng đập xuống mặt bàn khiến tay nàng tê rần, cũng không cầm chắc được tay.

“Người đừng hòng chạy, hôm nay ta nhất định phải dạy dỗ ngươi, cho ngươi về sau cũng không dám tới nữa.”

Con chuột dường như không nghe hiểu uy hiếp của nàng, nhanh chóng xoay người chạy đi.

Nàng lập tức đuổi theo thì lại nghe thấy Triệu Xuân kêu lên “Áo choàng mới của ta đây rồi! Nhanh bắt lấy nó, Đông Đông, mau giúp ta bắt lấy nó.”

Nàng tức giận nói: “Muội đang bắt đây!”

Nhưng con chuột linh hoạt sao có thể vụng về giống như Triệu Lập Đông được?

Nó thậm chí hình như còn muốn đùa mà dụ nàng chạy loạn quanh nhà, thỉnh thoảng còn dừng lại chờ khi nàng đuổi không kịp.

“Đáng giận! Con chuột thói tha này lại đùa cợt mình.”

Nàng tức giận ngút trời kêu, quyết tâm bắt được nó mà Triệu Xuân dường như ở bên cạnh cổ vũ.

Tiếp đó con chuột nhanh chóng chạy đến cái cây, bám lấy cành cây nhảy sang cách vách. Triệu Lập Đông vốn không hề xa lạ với việc trèo cây, hơn nữa đã sớm quên cách vách là địa bàn của Trình Mặc nên lập tức cuộn tay áo, hồn hồn hên đuổi theo.

Nàng đuổi theo con chuột một đường, mãi đến khi nó chui vào một gian phòng.

Nàng điên cuồng vung cây cán mì, kết quả phá mất mấy bình hoa. Vì đuổi theo con chuột nàng lại chui bò các kiếu, đương nhiên cái bàn cũng không còn ở đúng chỗ.

Đến nỗi nàng không cẩn thận đá hỏng luôn cái cửa, cộng thêm nàng vì dọa con chuột chón sau cửa chạy ra ngoài nên tạo ra hậu quả như vậy.

Con chuột nhanh như chớp chui vào bên trong, nàng cũng vào theo. Trong bóng tối, không biết nàng giẫm lên cái gì mà cả người trượt ra phía trước, cảm giác bụng đụng phải cái gì đó khiến nàng ngã lộn nhào vào một thùng nước tắm.

“A!” Nàng kêu lên một tiếng, nước bắn tung tóe ra ngoài. Nàng qua loa lau nước trên mặt, mà con chuột kia lại bám vào thành thùng nhìn chằm chằm nàng.

Lúc này một hồi tiếng bước chân truyền đến, bên trong liền có ánh sáng, hóa ra là một đám người hầu đang ngạt nhiên đốt đèn tiến vào.

“Đông Đông?” Phương Xảo Nhi kinh ngạc nói: “Sao ngươi lại ở chỗ này?”

Âm thanh kinh thiên động địa khi nãy ở trong phòng Trình thiếu gia là do nàng gây ra sao?

Triệu Lập Đông đột nhiên cảm thấy lạnh sống lưng. Nguy rồi, nàng hoàn toàn quên mất, nơi này chính là địa bàn của tên thái giám chết bầm kia.

Sao nàng có thể tức giận đến nỗi quên mất chuyện quan trọng như vậy.

Phút chốc, người hầu hai bên đã tránh ra để Phong Diệc Diệc Nhiên đang giúp Trình Mặc đi vào.

Khóe môi hắn là nụ cười mìm đầy thâm ý nhưng trong mắt rõ ràng đầy lửa giận “Nàng sao lại ở chỗ này, đó là một chuyện rất hay, ta tin tưởng nàng có thể nói chuyện dễ nghe một chút.”

“Không, không sai, ta có lý do rất chính đáng, ta là vì đuổi trộm mới tới.” Nàng chỉ con chuột lớn, “Chính là nó!”

Sau đó nàng trừng mắt nhìn đối tượng nàng tố cáo đang thoải mái nhảy lên đùi Trình Mặc, ung dung nhận lấy sự vỗ về của hắn.

“Nếu ngươi muốn tố cáo sủng vật của ta là một tên trộm thì mời ngươi rời khỏi thùng tắm của ta trước, có lẽ như vậy sẽ làm người khác tin phục hơn đấy.”

Sủng vật của hắn?!

Triệu Lập Đông như gặp phải quỷ. Tên thái giám này thật đúng là đặc biệt không giống bình thường mà, ai lại đi nuôi con chuột làm sủng vật chứ?

“Thì ra là con thỏ của ngươi!”

Vừa nói xong nàng liền vội vàng che miệng, hi vọng có thể nuốt lại lời nói vừa rồi.

“Con thỏ của ta?” Âm cuối của hắn hơi cao lên, ánh mắt lóe lên ánh sáng kỳ lạ “Thì ra là ngươi đã nhìn lên ta từ lâu rồi.”

Trước kia thực sự hắn có chữa trị cho một con thỏ, hôm qua mới để nó đi chơi thôi.

“Ta...” Nàng đang muốn giải thích đột nhiên nghĩ đến nửa sau câu hắn vừa nói - thùng tắm?

Hắn vừa mới nói là thùng tắm sao?

Chậm đã, chậm đã, hắn nói đây là thùng tắm của hắn!

“Mẹ ơi! Da ta sẽ bị bần mất!”

Nàng ba chân bốn cẳng muốn chui ra nhưng với cái thùng tắm to lớn như thế này còn không bước được mà nói, không có cách nào tự mình lên cả.

Cực kỳ rõ ràng, Triệu Lập Đông không hề biết là nàng nên dẫm lên bậc gỗ đi ra, nàng chỉ nghĩ muốn nhanh chóng thoát khỏi cái thùng tắm khủng bố này thôi.

Nhưng khi cả nàng và thùng nước tắm cùng ngã xuống thì mọi người đều tránh được nước bắn vào mình, duy chỉ có Trình Mặc.

Nàng chật vật nằm sấp trên mặt đất, mọi người đã sớm thối lui sang hai bên chỉ còn lại Trình Mặc không tiện di chuyển.

Hắn lau đi nước trên mặt, lại lau không được vẻ mặt tức giận.

Gần từng tiếng bén nhọn giống như phun ra dao găm vậy.

“Người phải có tài ăn nói thật tốt thì mới có thể thuyết phục ta bỏ qua được.”

Phong Diệc Nhiên thực cao hứng, hắn biết từ lúc này, tàng đá ngáng đường đã bị đá ra, con đường trước mắt liền trở nên thênh thang.

Triệu Lập Đông nhin không được cười ha ha.

Thậm chí còn ô m bụng, đá chân, nằm trên nệm bằng rom rạ trong nhà tù phạm nhân trong trần mà cười đến nước mắt cũng chảy ra.

“Ta nhìn trộm hắn tắm? Xin nhờ, ta vẫn còn muốn sống thêm vài năm.”

Nhưng khi nàng bị bắt đến chỗ này, nói thực nàng cũng có chút lo lắng. Dù sao đây cũng không phải nơi mà một cô nương nên tới, nhưng khi nghe hắn tố cáo nàng thì thật sự nhin không được cười ra tiếng.

“Đông Đông, người không biết tính nghiêm trọng của chuyện này rồi.” Phương Xảo Nhi có chút sầu lo nói: “Đừng cười nữa.”

“Nhưng mà buồn cười như vậy, sao ta lại không cười?” Nàng lau đi nước mắt, “Ta biết thái giám đều có chút không bình thường, nhưng không biết hắn lại đặc biệt thần kinh như vậy. Hay đấy, sao ta lại nhìn trộm hắn tắm được chứ?”

“Người đấy, ăn vụng mà không biết lau miệng.” Phương Xảo Nhi lắc đầu, “Có người nhìn thấy người, mà Phong thiếu gia cũng phát hiện có chút bột mì dưới cửa sổ. Hơn nữa nhìn cục u trên trán người này, chặc chặc, người cũng khỏe phết, đến cửa sổ cũng bị người làm gãy luôn rồi.”

Bằng chứng như núi, nói gì cũng vô dụng.

“Cục u này là do ta chui ra thùng rượu bị ngã.” Triệu Lập Đông bắt đầu cảm thấy chuyện này không buồn cười chút nào.

Nàng chỉ suy nghĩ, ngày mai khi mọi người gặp nàng sẽ thấy thế nào.

Một kẻ thích rình trộm? Ông trời ơi! Nàng làm việc gì mà lại phải chịu tiếng xấu oan ức thế này?

“Ta thề ta không hề.”

Phương Xảo Nhi nhún vai, “Nhưng ngươi lại đứng vào lúc mọi người đang tìm tên rình trộm thì xuất hiện trong thùng tắm của Trình thiếu gia.” Nàng hạ giọng, “Ngươi có biết Vương bác gái nói thế nào không? Bà ấy cá ngươi mê luyến Trình thiếu gia nên đến việc được ngâm trong nước tắm của hắn cũng thấy thỏa mãn.”

“Cái gì?” Triệu Lập Đông hét lên một tiếng chói tai, “Ta là không cần thận ngã vào mà.”

Khó trách vừa rồi Vương bác gái lại thần thần bí bí đi vào, liếc mắt ẩn ý nhìn nàng, trước lúc rời đi còn để lại một câu “Hắn là thái giám, cháu biết chứ?”

“Xảo nhi, ngươi phải tin tưởng ta, ta thật sự vì đuổi theo con chuột ăn vụng bánh ngọt kia mới có thể chạy tới nơi đó.”

Triệu Lập Đông gấp gáp thanh minh, hi vọng tỷ muội yêu tiền như mạng này của mình có thể tin tưởng nàng.

“Nhưng Đông Đông à, nó không phải con chuột, tất cả mọi người đều biết đó là sủng vật của Phong thiếu gia, nó là một con chồn tuyết.” Về mặt Phương Xảo Nhi thông cảm nhìn nàng, “Mà tất cả mọi người còn biết, loại chồn này chỉ ăn thịt.”

Ngụ ý cực kỳ rõ ràng, lời bao biện của nàng rất ngớ ngẩn, trăm ngàn chỗ hở như vậy đương nhiên mọi người sẽ hoài nghi có nội tình trong đó rồi.

“Nhưng mà...” Triệu Lập Đông sót ruột nói: “Ta thực sự nói thật mà, tại sao ngươi không tin ta?”

Nàng có thể thề, con chồn của tên thái giám chết bầm kia thực sự ăn vụng bánh của nàng!

“Ta không phải không tin ngươi.” Phương Xảo Nhi nói: “Nhưng ngươi còn lý do nào khác để giải thích vì sao ngươi lại ở trong phòng Trình thiếu gia không?”

Thái độ của nàng ấy nói rõ không tin tưởng nàng.

Nàng (Phương Xảo Nhi) vỗ vỗ vai nàng (Triệu Lập Đông), “Không tệ lắm, ngươi vẫn có thời gian ngày mai khi trấn trường xét xử ngươi mà nghĩ ra một lý do hoàn hảo.”

Bởi vì trấn Hợp Hoan là một địa phương nhỏ cho nên toàn bộ chuyện rắc rối đều do trấn trường dẫn đầu mọi người định đoạt.

Nếu kết quả phán quyết là có tội, bọn họ sẽ đưa người có tội đến quan phủ, do quan phủ phán quyết phạm nhân có bị trừng phạt hay không.

Triệu Lập Đông về mặt cầu xin “Ta nói sự thật mà!”

Trời ơi trời ơi, những người này sao lại như vậy!

Bọn họ đã nhìn nàng lớn lên từ nhỏ, chẳng lẽ còn chưa rõ Triệu Lập Đông nàng không phải là người sẽ làm ra chuyện như vậy sao?

Kết quả xét xử, đối với Triệu Lập Đông mà nói cực kỳ bi thảm.

Người dân trong trấn nghiêng về một phía tin tưởng chứng cứ, phủ nhận giải thích của nàng.

Nếu nàng không có cách nào lấy được sự tha thứ của Trình Mặc trước khi Huyện thái gia đến trong ba mươi ngày thì do có ý định gây hại cùng vu hãm sủng vật của Trình Mặc là trộm mà tổn thương nó nàng sẽ bị đưa đến quan phủ chờ thẩm vấn, có lẽ còn có thể ngồi tù.

“Đông Đông, ngoại trừ đi cầu Trình thiếu gia tha thứ thì ngươi không còn con đường thứ hai nào nữa để đi đâu.”

“Xuân, đều là huynh làm hại muội, vì sao huynh không giúp ta làm chứng, nói ta thực sự đuổi theo con chuột đáng ghét đó?” Nàng oan ức không thôi nói.

“Vậy làm sao được, đó là làm giả chứng cứ đấy.” Triệu Xuân lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, lập tức vỗ vỗ nàng nói: “Muội phải hiểu được nỗi khổ tâm trong lòng ta chứ! Tất cả mọi người đều biết, một khi Trình thiếu gia tha thứ muội, hẳn sẽ không thể lấy chuyện này ra kiện muội nữa.”

Đây là quy định ở trấn Hợp Hoan. Trong cái đầu hạt dưa của hắn cũng không phải toàn là bí quyết làm đẹp, cũng rất biết suy nghĩ chứ bộ.

Triệu Lập Đông khó hiểu chớp mắt “Rốt cuộc huynh đang nói về việc gì chứ?”

“Ta đang nói đến cái khăn choàng trơn bóng mềm mại, lóng lánh màu bạc kia đó.” Triệu Xuân nắm hai tay áp vào má, lộ ra tươi cười mê hoặc, “Ta còn chưa buông tha được.”

Lần này nàng đã rõ ý đồ của huynh ấy rồi, “Xuân, huynh thật sự đáng giận! Thế nhưng có thể vì một chiếc khăn choàng mà hy sinh trong sạch của ta.”

“Dù sao một ngày nào đó muội cũng sẽ làm sủng vật của hắn bị thương, cho nên cầu hắn tha thứ cũng không quá khó tiếp thu như vậy.” Hắn lộ ra vẻ yêu kiều nũng nịu, “Muội đừng không quan tâm tới nỗi khổ của ta chứ, ta rất không dễ dàng mới khiến Phong thiếu gia đồng ý cho muội vào đó, cho muội có cơ hội cầu Trình thiếu gia tha thứ cho.”

Nói vát vả vậy nhưng thực ra rất dễ dàng, hấn chẳng qua chỉ hôn Phong Diệc Nhiên một cái cùng khê liếm lỗ tai mà hấn đã mê man, đầu óc mê muội mặc hấn sắp xếp rồi.

“Muội không cần. Muội không tin Huyện thái gia lại hồ đồ, muội cũng không phải không có cơ hội chứng minh trong sạch.”

Hừ! Nàng không tin tà ma, càng không tin thiên hạ nhiều người như vậy lại không ai tin tưởng nàng.

Hấn ai oán nói: “Đông Đông, dao của ta đã mài sắc, ta thật sự muốn chiếc khăn choàng kia, muội hấn sẽ không hi vọng ta dùng con dao đó ở chỗ nào khác chứ.” Hấn thở dài nói, “Muội có biết, muội sẽ rất khó ăn nói với liệt tổ liệt tông Triệu gia không.”

“Huynh thật quá đáng.” Nàng hít vào từng luồng khí lạnh, tức giận nói: “Đây là uy hiếp, quá hèn hạ rồi.”

Hấn nháy đôi mắt sáng trong như nước mùa thu, lộ ra vẻ mặt vô tội, chỉ chốc lát nước mắt đã tràn ngập mắt hấn.

“Muội, muội nói ta quá đáng, nói ta hèn hạ?” Giọng nói mềm mại ngọt ngào của hấn hơi run run, dường như không thể tin lời chỉ trích tàn nhẫn vậy lại đến từ muội muội yêu quý của hấn.

“Không sai.” Nàng dứt khoát gạt đầu, “Muội chính là nói như vậy.”

Hấn sâu xa đứng dậy, vẻ mặt giống như tráng sĩ đầy dũng cảm, một tay kéo váy, “Nói lại đi.”

Triệu Lập Đông sùng sốt, “Cái gì cơ?”

“Nói lại cho chỗ đó của ta đi, muội sẽ không còn gặp lại hấn nữa rồi.” Vừa nói xong, váy hấn liền rơi xuống đất.

Gặp quý, cái gì mà nàng không thể gặp chỗ đó của hấn nữa rồi? Thật sự là nói hươu nói vượn, cho tới bây giờ nàng cũng chưa từng nhìn qua, chẳng lẽ...

Nàng vội vã dùng hai tay che mặt, hét chói tai, “Được rồi được rồi, muội đi, ngày mai muội liền đi, không không, bây giờ liền đi.”

Triệu Xuân cười đến xinh đẹp, mặc lại váy, dịu dàng nói: “Muốn dùng trà hay không, ta giúp muội thả lỏng.”

Triệu Lập Đông vẻ mặt đầu khổ, khụ một tiếng rồi thở dài.

Nàng đây, đời này nhất định bị ca ca mình ăn đến chết, xoay người cũng không kịp rồi.

“Muốn hầu hạ ta? Không lấy một đồng để bày tỏ sự hối lỗi của nàng?”

Giọng nói lạnh nhạt của Trình Mặc truyền ra từ sau cuốn sách, ánh mắt hần sắc bén như chim ưng, nhanh chóng quét đến Triệu Lập Đông với vẻ mặt vô cùng tức giận, sau đó lại vùi đầu vào sách trả lời, “Không cần, ta còn muốn sống thêm vài năm.”

“Yên tâm, ta nghĩ ngươi sẽ sống được lâu trăm tuổi.” Nàng kìm nén không nói tiếp nữa, gắng sức nuốt vào năm chữ ngươi chính là tai họa.

Hắn đầu cũng không ngẩng nói, “Có người bên cạnh chăm sóc “cẩn thận” như vậy, ta thấy rất khó có thể được.”

Triệu Lập Đông cực kỳ giận dữ, nhưng vì nghĩ đến hương khói Triệu gia, nàng khẽ cắn môi, nhin.

Triệu Xuân, huynh nợ muội nhiều đấy!

Nhưng thực ra nàng đồng ý cũng không phải là hoàn toàn do huynh ấy uy hiếp.

Chính nàng muốn tìm thêm chứng cứ, đến chứng minh bản thân trong sạch.

Tuy tất cả mọi người đều không tin nhưng nàng thực sự không hề rình trộm Trình Mặc tằm.

Nếu không phải hắn cùng người hầu vu oan nàng, liền có người muốn hãm hại nàng nhận tội rồi.

Xem xét bản tính hiền lành chất phác của người dân trong trấn, cái này khả năng không cao lắm, tuy bọn họ yêu tiền nhưng vẫn còn lương tri, vậy...liền là cái còn lại rồi.

Theo phó thác của mỹ nhân, đương nhiên Phong Diệc Nhiên không thể không lên tiếng, “Trình Mặc, coi như xem sự thành tâm của nàng như vậy cho nàng một cơ hội sửa sai đi.”

“Nàng không vội mở miệng mà lại dám nói, xem ra đệ vô cùng nhiệt tình.”

Trình Mặc không nâng mắt, cũng vẫn nói chuyện chậm rãi như bình thường, dáng vẻ không quan tâm.

Phong Diệc Nhiên khẩn trương dùng tay vỗ vỗ Triệu Lập Đông, muốn nàng có chút nhanh trí mà nhanh nói vài câu khiến Trình Mặc thoải mái đi.

Nàng kìm nén xúc động muốn mắng người, lắp bắp nói: “Cái đó... Ta là thực sự muốn sửa sai, mong ngươi cho ta một cái, một cái cơ hội.”

Sau khi nàng nghiêng răng nghiêng lợi nói thì liền tức đến nỗi thiếu chút nữa cắn luôn đầu lưỡi mình rồi.

“Cái gì?” Lại là một câu hỏi hột.

Nàng nắm chặt tay, “Xin người cho ta cơ hội, để ta hầu hạ người, dù cho vào lúc nào, chỉ cần dùng được ta thì tùy ý người sai khiến.”

Trình Mặc đóng sách lại, cuối cùng cũng ngẩng đầu nhìn nàng, “Nghe có vẻ không nguyện ý lắm, nhưng ta cũng không tính toán. Người đã nguyện ý không lấy một đồng, cũng không sợ hầu hạ ta vất vả, vậy theo ý người đi.”

Này này này, thật sự là tức chết mà! Nàng một xu cũng không lấy đến làm người hầu của hắn, chẳng những cầu hắn đáp ứng còn phải để hắn không ngừng bẽ mặt nàng.

Cái vẻ mặt rử lòng thương xót mới bỏ thí cho nàng một cơ hội này của hắn khiến nàng hận đến nghiến răng nghiến lợi.

“Vậy thì tốt quá rồi.” Phong Diệc Nhiên vỗ tay, vui vẻ nói: “Ta có việc đi trước đây.”

Hắn muốn nhanh chóng nói cho Triệu Xuân tin tốt này, nhất định nàng sẽ vui vẻ cảm ơn hắn.

Nghĩ đến đôi môi vừa mê vừa say của nàng mà hồn phách hắn đều bay rồi.

Nhìn hắn hoa chân múa tay vui sướng chạy đi, Trình Mặc cười nhạt một tiếng, “Thật sự là một tên đơn giản.”

Vừa nhìn là biết trong lòng hắn đang nghĩ đến cái gì!

“Người cho là người khác đều phức tạp giống như người sao?”

Nghĩ đến việc Phong Diệc Nhiên vội vàng đi nhận thưởng mà Triệu Lập Đông không khỏi hơi đỏ mặt. Có nên nhân lúc không có người nói cho hắn biết, mỹ nữ kia của hắn thực ra là nam nhân không?

“Nói ta phức tạp?”

Lông mi hắn khẽ chớp, Triệu Lập Đông còn tưởng rằng hắn định tức giận, phun ra mấy lời có chút khó nghe, ai ngờ thế nhưng hắn lại cười.

“Hôm nay người thật sự rất khách sáo, ta còn tưởng rằng người muốn nói ta khó trị còn khiến người ghét.”

Triệu Lập Đông thành thật gật đầu, “Trong lòng ta đúng là nghĩ như vậy, người đã biết vậy cũng không cần phải nói ra nữa.”

Hắn nhìn nàng, đôi mắt sâu thẳm thế nhưng lại khiến tim nàng đập mạnh.

Da thịt của hắn trắng mịn không chút vết giống như trong suốt, dưới ánh mặt trời chiếu xuống như tỏa ra một loại ánh sáng riêng biệt, khiến cho mạch máu màu xanh dưới thái dương hắn càng rõ ràng.

Mọi người quả nói không sai, hắn thực sự là một nam nhân vô cùng tuấn tú, nếu đổi nữ trang thì cũng không hề kém ca ca.

Nàng thừa nhận, vẻ đẹp kết hợp nam nữ đầy mâu thuẫn của hấn càng khiến hấn hấp dẫn hơn với ca ca nhiều.

Nàng nhin không được suy nghĩ, nếu nàng hôn hấn thì hấn sẽ có phản ứng gì nhi?

Phút chốc nàng bị suy nghĩ của chính mình dọa sợ, nghĩ thầm rằng bản thân nhất định bị bệnh mới có thể nghĩ như vậy.

Sai, quá sai rồi!

“Nếu ngươi nhìn đủ rồi, vậy có thể bắt đầu suy nghĩ đến đi làm việc rồi.”

Trong giọng điệu hấn mang theo chế nhạo nhưng không hề tức giận.

Rất nhiều người bình thường đều sẽ nhìn hấn như vậy, nhưng ngây ngốc như tượng đất thì ngược lại nàng là người đầu tiên.

Triệu Lập Đông cảm giác xấu hổ dờn ánh mắt, “Ta, ta không biết nên bắt đầu từ đâu.”

Hoàn hảo hấn không biết nàng vừa có suy nghĩ gì, nếu như hấn biết được, chỉ sợ nàng không còn mặt mũi sống trên thế gian này nữa rồi.

“Vậy liền bắt đầu từ việc chăm sóc Xuất Gia Nhân đi.” Trình Mặc mỉm cười nói, những chiếc gai bén nhọn được che dấu vô cùng hoàn mỹ.

Nàng hỏi lại: “Xuất Gia Nhân?”

Dường như nàng đã nghe ở đâu đó cái tên này.

Đúng rồi, khi hấn đang nói chuyện cùng con thỏ, hấn có nói chiếc bánh kia không biết Xuất Gia Nhân trộm từ chỗ nào đó.

“Chính là con chuột ngươi vu oan là kẻ trộm.” Con ngươi đen láy của hấn tràn đầy ý cười, “Trên thực tế, nó là một con chồn tuyết.”

“Trước ngươi có thể chăm sóc nó tốt đã, ta hấn sẽ không cho ngươi chạm vào ta.” Hấn ngừng lại một chút, lần này trong lời nói còn có chút chế nhạo, “Dù sao ta cũng muốn sống thêm vài năm.”

Nàng hít sâu một hơi, “Ngươi thực sự là cao thủ sỉ nhục người khác.”

Thế nhưng lại bảo nàng hầu hạ con chuột của hấn trước, sau khi mọi việc ổn thỏa thì hấn mới suy xét việc tiếp nhận hầu hạ của nàng hay không.

Muốn chà đạp người khác cũng không cần triệt để như vậy chứ?

Trình Mặc khiêm tốn nói: “Ngươi quá khen rồi.”

Hấn huýt sáo một tiếng, không bao lâu liền có một con chồn tuyết kỳ lạ nhảy lên đùi hấn, tiếp nhận sự vỗ về dịu dàng của hấn.

“Tại sao lại gọi nó là Xuất Gia Nhân? Tên thật kỳ lạ.”

Không sai không sai, nhìn kỹ nó mới thấy nó lớn hơn con chuột bình thường rất nhiều, ít nhất sau khi nàng biết nó không phải chuột thì cũng cảm thấy an tâm hơn, không còn sợ hãi.

Nhưng gọi là Tiểu Ngân không phải hay hơn sao? Nhìn màu lông ánh bạc của nó thật đẹp nha, khó trách ca ca lại thích.

“Phải không?” Hấn bế con chồn tuyết lên, trên môi là nụ cười tươi sáng, “Ta thấy như vậy chuẩn xác rồi, nó ăn chay nên ta gọi nó là Xuất Gia Nhân.”

Nhìn thấy vẻ mặt dịu dàng của hấn, nước miếng của Triệu Lập Đông thiếu chút nữa chảy ra rồi.

Nàng nhanh chóng hoàn hồn, “Ta còn tưởng rằng con chồn tuyết thích ăn thịt.”

“Không sai, nhưng Xuất Gia Nhân lại khác biệt, nó vô cùng, vô cùng đặc biệt.”

Nụ cười trên môi hấn càng lúc càng lớn, lớn đến nỗi không thể không để ý, sau đó nàng rút cuộc cũng hiểu vì sao lại không đúng rồi.

“Nó ăn chay? Người, người người...”

Nàng tức giận đến nói không nên lời, tay chỉ vào hấn còn hơi run run.

“Người sớm biết là nó ăn chay nên nó có thể ăn vụng bánh ngọt của ta, thế thì lời khai của ta cũng không buồn cười vô lý như vậy.”

Mà căn cứ vào lời hấn nói với con thỏ, hiển nhiên hấn cũng không rõ Xuất Gia Nhân lấy bánh từ đâu.

Như vậy mà nói, ngay từ đầu hấn đã biết lục căn¹. Xuất Gia Nhân nhà hấn không tịnh, trộm bánh của nàng.

“Thật không dễ dàng, cuối cùng người cũng phát hiện ra.”

Nàng khó thở nói: “Vì sao người không nói? Tại sao người lại có thể giấu nhem chuyện quan trọng như vậy.”

Làm hại nàng bị coi như kẻ thích nhìn trộm, phá hoại đồ, hơn nữa nàng không làm chuyện gì lại phải đi cầu người tha thứ, không cần đưa nàng một đồng nào.

Hấn ung dung nói: “Tại sao ta phải nói?”

“Nếu lúc trước không định nói thì sao bây giờ phải nói ra?”

Căn bản chính là muốn khiến nàng tức đến thổ huyết mà chết! Người này từ đầu đã là tên ác ôn đứng đầu rồi.

“Người còn chưa phát hiện ra sao?” Hấn nhướng mày, giả bộ vẻ mặt ngạc nhiên, “Cuộc sống của ta nhàm chán đến nỗi phải nhìn người tức giận giậm chân mới có chút vui vẻ rồi.”

“Người người người, người cố ý, nói không chừng cái gì mà rình trộm tắm rửa cũng là người giờ trò quý, người hãm hại ta.”

Hiện tại nghĩ lại cũng vô cùng khả nghi.

“Đúng vậy, ta vốn là cố ý.” Hấn học động tác nhún vai đặc trưng của Phong Diệc Nhiên, “Người cảm thấy rất không ngờ tới sao?”

Không ngờ tới? Hiện giờ nàng bóp chết hấn mới là không ngờ tới!

Chú thích:

1. Lục căn: Phật giáo chỉ mắt, tai, mũi, lưỡi, thân, ý thức.